

OPINIÓ CRÍTICA

#Covid19 i la cultura neocolonial

Aquests dies hem estat reflexionant sobre com els efectes d'aquesta situació d'excepcionalitat que vivim ha accentuat els processos de discriminació i expulsió social. Ho hem vist en la situació d'extrema vulnerabilitat que viuen les persones que, tot i sol·licitant el dret a Asil, viuen confinades en els mal dits camps de refugiats. Ho hem vist en els processos de racialització sota els que s'escrutina la participació social responsable dels col·lectius de persones migrades i la supervivència en confinament de barris empobrits i estigmatitzats. Ho hem vist, també, en la urgència amb la que ara s'ha de fer front a sectors laborals essencials que, per mor del tancament de les fronteres, no poden realitzar-se ja que han estat contractades des de la precarització a per persones d'altres països empobrits.

Fa una setmana, ja alertàvem de les mesures que el Govern d'Alemanya estava estudiant per poder contractar en treballs essencials de temporada, la contractació de persones refugiades que viuen al país. En la seva proposta, enaltia aquest sector laboral com a imprescindible per a la supervivència, i alenava a l'acceptació del seu pla com a resolució que faria regular la situació administrativa de les persones en ple procés de sol·licitud d'asil. Poc després, aquí, el Ministeri d'Agricultura, també estudiava un paquet de mesures que permetessin la contractació temporal de persones que han migrat i que es troben en estat administratiu irregular amb l'objectiu de garantir les collites i, així, la subsistència.

Estratègies, legítimes a ulls de la cultura econòmica occidental, a l'hora que paternalistes i hereves d'una dinàmica colonial. D'una banda per què, rere el revelador reconeixement d'essencialitat d'aquest sector econòmic, surt a la llum el menyspreu sofert per el sector de producció primària en les darreres dècades, en benefici d'inversions transnacionals que han trobat més rendibilitat en la deslocalització i fragmentació dels processos de producció. Ha tret a la llum l'estat de precarització al que s'ha sotmès el sector, que ha avaluat sota mínims el principi de relació econòmica que s'estableix entre el cost, el preu i el valor d'un producte. En conseqüència, ha construït un sector laboral destinat a ser ocupat per persones que, per la seva situació sociodemogràfica i

administrativa, no poden competir amb les exigències del mercat laboral. D'altra banda, aquestes propostes destinades a apaivagar l'emergència del sector, volen resoldre una situació de marginalitat i explotació, amb mesures que, de nou, accentuen el seu caràcter marginal i d'explotació. Amb aquestes mesures es pretén resoldre dues desigualtats sistèmiques a la vegada, cuinades des de les pròpies institucions, a través de propostes d'emergència que contribueixen a perpetuar-les. Doncs no es doten de més incentivació econòmica el treball primari, i incorporar temporalment a l'àmbit laboral a aquelles persones als que se li nega l'accés per imperatiu administratiu.

Es evident, i més en moments com aquests, que calen agilitzar-se els processos de regularització administrativa. Així ho demanden col·lectius de persones antiracistes i que han migrat per poder formar part d'una ciutadania lliure de prejudicis, amb accés i ple dret a la participació laboral i a les mesures d'emergència econòmica, entre d'altres. Ara bé, també s'alerta sobre quins han de ser aquests processos de regularització per que en la seva execució no es caigui en processos coercitius, i no generin ni deute ni dependència.

Daniela Ortiz

6 h ·

En Portugal no se han dado autorizaciones de residencia por un motivo antirracista, en España la homologación de títulos y emisión "express" de autorizaciones de trabajo a médicas y enfermeros migrantes no responde a una política anticolonial, la liberación de los compañeros de los Centros de Internamiento de Extranjeros no es el fin del racismo institucional. Todas estas situaciones responden a políticas excepcionales y de utilidad práctica en su beneficio en un momento donde el sistema de control migratorio y el poder colonial se están reformulando para precisamente reforzarse. No relajemos, es momento de estar atentas y muy alertas para entender cómo la violencia de Europa vendrá con mayor contundencia y recordemos que las poblaciones migrantes y racializadas somos las primeras en ser sacrificables para rescatar su sistema capitalista.

En els darrers dies també ha transcendit una informació que ha fet saltar les alarmes sobre el sistema d'explotació unidireccional pel qual s'ha construït i legitimat els processos d'experimentació mèdico-sanitària d'una cultura occidentalista i colonial. A les televisions franceses dos científics van especular sobre la possibilitat de testar vacunes contra el #Covid en la població de països històricament colonitzats.

Intervención en la televisión francesa de Jean-Paul Mira y Camille Locht.

"Si puedo ser provocativo, ¿no debería hacerse este estudio en África, donde no hay máscaras, ni tratamientos, ni reanimación?". Estas fueron las palabras de Jean-Paul Mira, jefe de reanimación en el Hospital Cochin de París, en una conversación mantenida en la cadena francesa LCI junto a Camille Locht, director de investigación en el Inserm, el Instituto Nacional de la Salud y la Investigación Médica.

Més enllà de la magnitud i sobresalt que ens pot provocar llegir una notícia com aquesta, el més important és que la proposta ve, d'una manera més o menys conscient, recolzada i autoritzada per un sistema cultural supremacista que ha cregut propietat tot allò que es diferencia d'ella pels processos sistèmics de cossificació, objectualització i mercantilització.

Per això val la pena fer-nos ressò d'un procés d'autocrítica necessari i urgent que els propis col·lectius ens reclamem.

[No et perdís el vídeo, de veus imprescindibles!!!!!!!](#)